

вата година), отъ Гаврилъ Кръстевичъ (втората година), Т. Бурмовъ (третата и четвъртата година) и Филаретовъ — последнитѣ нѣколко книжки. Макаръ че списанието промѣня нѣколко редактори, то запазва до край целитѣ и тенденцията, които книжовната община му опредѣлила още отъ самото начало, а именно, да разпространява наука, обичъ къмъ образованието, — да поучава невежия български народъ. Не трѣбва да бждемъ разбрани погрѣшно. То запазва целъ и тенденция, но не е било редактирано по единъ строго опредѣленъ образецъ. Редакторитѣ му сж отдавали предпочитане на една или друга проблема, отразявали сж своя духъ и своитѣ разбирания, още повече като се има предъ видъ, че тѣ сж били представители на българската мисль, съ точно опредѣлени становища по голѣмитѣ обществени въпроси. Мутевъ отдава по-голѣмо внимание на нашето минало, на българския езикъ; Кръстевичъ — на българската книжнина; Бурмовъ — на църковнитѣ въпроси.

„Български Книжици“, въ което участвуватъ всички по-видни представители на българската мисль, помѣства редица научни студии и статии изъ българското минало (С. Палаузовъ, Г. Кръстевичъ, П. Р. Славейковъ, Т. Бурмовъ и др.), интересни трудове по езикъ, граматика, правописъ (Д. Г. Мирковичъ, Д. В. Поповичъ, Н. Касапски, Г. Кръстевичъ и др.), описания (П. Р. Славейковъ, Д. Мутевъ), народна просвѣта (Богоровъ, Г. Кръстевичъ), църковенъ въпросъ (Т. Бурмовъ, В. Чолаковъ и др.), народни пѣсни, пословици, гатанки, народни обичаи (Т. Н. Шишковъ, П. Р. Славейковъ, Г. Теохаровъ, С. Филаретовъ).

Отъ особно значение сж изследванията изъ областта на българската история, които целятъ да запознаятъ четцитѣ съ славнитѣ подвизи на българскитѣ владѣтели, съ историческото развитие на българската държава, създаването на българската църква, съ дейността на българскитѣ просвѣтители отъ IX вѣкъ нататкъ. Това сж въпроси, които силно сж влияели за зараждането и засилването на националното самочувство у българина.

Това списание, обаче, не е злоупотрѣблявало съ истинността на историческитѣ документи за смѣтка на влиянието върху националното съзнание. Документитѣ сж автентични, фактитѣ — достовѣрни.

„Български Книжици“ има опредѣлено становище по езиковитѣ и правописни въпроси, което иска да прокара чрезъ статиитѣ на известни български филолози. То е: за подчертаване характера, особеността на една народностъ е необходимо тя да има общъ книжовенъ езикъ и опредѣленъ правописъ. Трѣбва да се премахне хаосътъ, който сжествува въ тази областъ и да се наложи за книжовенъ езикъ източното или западно наречие, да се изработи общъ правописъ и граматика. Само така ще се създаде единство